

Daarenboven bezitten beide Hollandsche groepen hunne „Seminaries”, waarin aanstaande predikanten onderwijs in de godgeleerdheid ontvangen na 't afloopen van „Academy” en „College”. Het Westersche Seminarie der Geref. Kerk in Holland, Mich., van 1866 dateerend, rapporteert een jaarlijksch inkomen van 18.000 dollar. Het bezit flinke gebouwen. Het Chr. Geref. Seminarie te Grand Rapids, in het „Calvin College”-gebouw gehuisvest, berekent een jaarlijksch inkomen van 15.000 dollar. Hoevele leerkrachten zich wijden aan de zaak der hoogere opvoeding, hoeveel het inkomen is, en de waarde der betrokken gebouwen, behoeven wij niet in details op te geven. Maar het een en ander bewijst overvloedig, dat het doel der Pelgrim-Vaders op zeer bemoeiigende wijze bereikt werd wat de Hoogere en Middelbare educatie betreft. Een groot en steeds vergrootend getal leerlingen geniet dit onderwijs, een veel hooger percent, naar we meenen, dan de kinderen onzer geloofs- en standgenooten in het Oude Vaderland genieten. Allerlei factoren werken daartoe mede, vooral het ruimer inkomen en de betrekkelijke goedkoopheid van levensonderhoud der studeerenden, en het meer op democratischen voet geschiedende leven in Amerika, dat weinig kent van „standen” en de zoo kostbare „standsophouding”.

Doch daarover kan nu niet worden uitgebreid. De Zending als ideaal — ziedaar de laatste zaak, die we behandelen. Hoe roerend is het te lezen hoe dit belang van Gods Koninkrijk vooral Dr. Van Raalte's hart en hoofd vervulde. De kerk waarbij hij zich met de zijnen aansloot in 1849, de „Dutch Reformed Church” der oude kolonisten van Nieuw-Nederland, deed reeds heel veel aan de Missie aler Van Raalte op 19 November 1846 te New-York afstapte van de „Southerner”, die hem herwaarts bracht na een zeereis van 47 dagen van Rotterdam af. Dat goed voorbeeld deed goed volgen. Het reeds brandend vuurtje van Zendingseijer ontving gedurig nieuwe brandstof naarmate het contact met „het Oosten” inniger werd. In „The Banner” van 16 Juni 1921 wees schrijver dezes op het schitterend „missionary record” van Hope College. Niet minder dan 75 zendelingen grondeerden in den loop des tijds van deze inrichting. Tien percent van degenen, die aan „Hope College” eindexamen behaalden, ging 't zendingsveld in. Reeds dienden deze missionarissen te zamen 758 jaren. In 1914 alléén kozen tien der gegraduateerden de zending als hun levensstaak. Van de 1887-kluis togen er vier van de zeven naar het een of ander buitenlandsch zendingsveld. Allerwegen vindt men deze arbeiders en arbeidsters op missionaire terreinen, vooral natuurlijk op de verschillende posten der Geref. Kerk, in China, Indië, Japan en Arabië. En niet alléén, dat een groot aantal uitging. Er is kwaliteit zoowel als kwantiteit. Laat ons slechts drie namen noemen: Dr. J. Otte, Dr. S. M. Zwemer, Dr. A. L. Warnshuis. Wel heeft het Hollandsch volk der Geref. Kerk reden om God te danken voor het bereiken van 't ideaal der Pelgrim-Vaders. Temeer daar de bovengenoemde kweekelingen van Hope College lang niet de eenige zendelingen zijn van Gereformeerde kringen en van onze stamgenooten. Er zijn er heel wat, die andere kerkgroepen dienen in de Zending in 't buitenland. En daarenboven wordt er door de Geref. Kerk heel wat gedaan, door van huis uit Hollandsche broeders en zusters, in zendingswerk onder de Indianen, en onder de blanke Hooglanders onzer Unie, in Kentucky.

Tegenover wat de Gereformeerden tot zooverre presteerden ten bate der zending, staat de Chr. Geref. Kerk verre ten achter. Daar zijn wel redenen voor. In „The Banner” van 30 Maart 1922, wezen we op de latere aankomst van de meesten der Chr. Gereformeerden, minder rijkdom, minder gestudeerden, veel meer uitgaven voor Lager Onderwijs, en — geheel geen steun, zooals het rijke Oosten bood aan het Westen toen 't nog arm was.

Doch desniettemin, hoewel dit het achterstaan verklaart, en tot op zekere hoogte verontschuldigt, feit is het, dat het getal gegraduateerden van Calvin College, die de zending dienen, verre beneden dat van Hope College staat. Toch is er zeer bemoeiigende voortgang. Dat blijkt reeds hieruit, dat er veel meer gegeven wordt voor de Chr. Gereformeerde Zending dan vroeger. In 1900 werd er 3.574 dollar gecontributeerd voor de Missie onder de Indianen. Doch in 1921 werd er 61.205,68 dollar voor dat doel gegeven en voor de Chinazending 23.175,65 dollar, een totaal van niet verre van de negentig duizend dollars, of 4,15 dollar per huisgezin in het jaar. Het bovenstaande geeft slechts aan wat bij de Algemeene Zendingcommissie inkam. Rekende men er nog andere inkomsten voor 't zelfde doel bij, dan bereikte het bedrag zeker dicht bij de vijf dollars per gezin. Daarenboven zijn er heel wat van Chr. Geref. huize, die andere zendingen dienen in allerlei landen, doordat eigen kerk tot vóór 1920 geen zendingsveld in 't buitenland bezat of door andere oorzaken. In elk geval, men tracht ook in de Chr. Geref. Kerk het doel der Vaders te bereiken, ook mede door het inspireerend voorbeeld der broeders en zusters der Geref. Kerk, wier gaven voor de zending gemiddeld 5 dollar en hooger zijn per lidmaat.

Er zijn allerlei schaduwzijden verbonden aan dat

gescheiden leven onzes volks. Dat de eene groep de andere soms opwekt tot heiligen ijver in de dingen des koninkrijks, is echter één goed resultaat der gedeeldheid, doordat het een der idealen te ijveriger doet nastreven. Doch ook slechts één ervan. Op het gebied van 't onderwijs wordt de gedeeldheid te pijnlijk gevoeld en zij hindert zeer in 't nastreven van het desbetreffend doel der Vaders. Gelukkig, dat de tweedheid geen schade brengt aan de maatschappelijke welvaart of 't samen wonen als broeders op burgerlijk terrein. Over het algemeen is de relatie tusschen de beide groepen onzer volks veel beter dan vroeger. De tijd sleet de scherpste punten af der oude tegenstellingen tusschen „Dutch Reformed” en „Afgescheiden”, zooals men die punten vindt en voelt in de strijdschriften van een vorig geslacht. Doch dat voort tot een ander chapitree behoort niet tot het doel, dat wij ons voorstellen in het schrijven van het hier gebodene. De „Reformatie”-lezer oordeelde nu in „hoeverre de Gereformeerde Nederlanders in de V. S. hun vierderlei doel bereikt hebben na 75 jaren”.

PERS-SCHOUW.

Pro memorie.

Mevrouw Katherine Tingley uit Point-Lana in Californie, hoofd van het „Theosofisch Genootschap”, heeft ons land de eer aangedaan van een bezoek. 'k Had mijn plan getrouw om alle nieuwe geestelijke stroomingen, even mijn Pers-schouw te laten passeeren, ook aan haar een uitknipseltje willen wijden. Maar 'k zie, dat ook andere bladen op mijn blauw omlijst stukje vielen. Nu zal ik het maar niet opnemen en trek ik Mevr. Tingley pro memorie uit. Misschien doe ik daardoor nog 't meest recht aan de richting, welke zij vertegenwoordigt.

Alleen nog dit. Als men ergens verdeeldheid wil zien in een kring van geestverwanten, dan moet men bij de theosofen zijn.

En ook dit. Als men ergens buigen moet voor menschelijke autoriteit, dan is dit het geval bij de verschillende theosofische stelsels. Men kan daar de veelvuldige genite bewering hooren: 't komt niet aan op gelooven, maar op weten. En als zij daar om bewijzen komt opdat ge kunt weten, zegt men: ja maar, ge moet eerst gelooven, dat ik gelijk heb. O, zoo?

Toespraken bij het Avondmaal.

Prof. Dr. H. H. Kuyper wijst er in „De Heraut” op, dat men noch in de Roomsche, noch in de Grieksche, noch in de Luthersche, noch in de Engelsch-Episcopalsche, noch in de Gereformeerde Kerken in het buitenland er aan denkt om toespraken bij Doop of Avondmaal te houden. Gelukkig, zoo zegt hij, raakt het houden van zulke toespraken ook in onze kerken al meer buiten zwang. Bij de Doopsbediening komen ze zoo goed als nergens meer voor.

Hij dringt er op aan om, waar ze nog bestaan, ze ook bij het Avondmaal met tact en voorzichtigheid af te schaffen.

Men verontschuldigt de toespraken niet hiermee, dat ze bediening des Woord zouden zijn.

De Gereformeerde Kerk scheidt zeker Woord en Sacrament niet. We hebben geen afzonderlijken Doop en geen afzonderlijk Avondmaal, gelijk de Roomsche Kerk. Het Sacrament is altoos een zegel op het Woord en de Sacramentsbediening mag daarom nooit van de bediening des Woords gescheiden worden. Maar de bediening van het Sacrament moet op de bediening van het Woord volgen, niet daarmede vermengd worden, omdat dit aan de werking van het Sacrament schaadt. De bediening van het Woord geschiedt in het Formulier zelf, waarin de offerande van Christus en hare rijke vrucht aan ons verkondigd wordt. Dat is het „hoorbaar Evangelie”. Een afzonderlijke predicatie aan het Formulier vooral te laten gaan is daarom niet ongeoorloofd, maar noodig is dit niet. Het Formulier zelf biedt de bediening des Woords.

Is die bediening des Woords afgelopen en komt nu het Sacrament, het zichtbare Evangelie, het teeken en zegel, waardoor God de Heere ons deze genade voor oogen stelt, dan moet deze sacramentele handeling het middelpunt zijn en daarop alle aandacht worden gevestigd. Onder die sacramentele handeling wederom een bediening des Woords te laten plaats vinden, is een verwarring van Woord en Sacrament.

't Kan schikken!

Karl May, die dikwijls als schrijver van jongensboeken wordt geroemd, heeft ook een roman geschreven: „Woudroosje of Vervolgelingen over de aarde”.

„De School met den Bijbel”, een Duitsch blad citeerend, zegt ervan:

In Karl May's roman „Woudroosje of Vervolgelingen over de aarde”, Onthullingen over de geheimen der Menschelijke Samenleving, in 109 afleveringen met 2612 bladzijden verschenen, worden 2293 menschen gedood. Daarvan werden neergeschoten precies 1600, geschalpeerd 240, vergiftigd of door pest overlijkt 219, doodgestoken 130, met de vuist neergeslagen 61, in het water geworpen 16, den hongerdood overgegeven 8, gerechtelijk ter dood gebracht 4, den krokodillen geofferd 3, opgehangen aan een boom, boven een rivier, waarna krokodillen huisciden 3, door vergif tot waanzin gebracht 3, door het opensnijden van

de huik gedood 2, door ratten opgegeten (!) 1, de oogen uitgastoken en op een vlot laten wedgraven 1, levend begraven 1, gewond 1.

Bovendien werden er als slaven naar Afrika verhandeld 2, door vuistslagen doof gemaakt 23, zwaar lichamelijk letsel toegebracht 12, door geweerslagen mishandeld 12, door trappen mishandeld 30, gekneveld 10, met een dolk gestoken 6, handen afgeslagen 2, vrouwen weggevoerd 4, mannen gemarteld 3, blind gemaakt 3, gekitteld, totdat de slachtoffers krankzinnig werden 2, aan een lichtkroon opgehangen 1, een ernstige ziekte in de sneeuw gelegd om hem te laten sterven, een man een gat in het hoofd gehoord, een anderen man levend neus en ooren afgesneden en schedelhuid afgetrokken. Dan komen er nog in voor behalve 26 oorvrijen, gevallen van roof en diefstal 11, van lijeroof 8, zelfmoord 6, menschenroof 2, meineed 1, een zeer nauwkeurige beschrijving van een operatie van het graveel, idem behandeling van een gebroken rib, door een goeden vriend „ingefraapt”.

Hier nog iets aan toe te voegen, staat gelijk met den indruk weg te nemen. Laat de gevallen en getallen hier slechts spreken!

Dit is de mening der redactie van genoemd blad en wij sluiten ons er geheel bij aan.

Tests.

De „Test” van Karl May moet er wel zeer bijzonder uitzien. Men leest heden veel over „tests” in verband met opvoeding en beroepskeuze. Voor wie het niet recht duidelijk mocht zijn wat men daaronder heeft te verstaan, kan dit artikel uit „De School met den Bijbel” opheldering geven:

Om geestelijkem aanleg, geschiktheid voor bepaalde beroepen of functien te duryen constataren, worden wel dusgenaamde tests of toetsen gebruikt.

De doeltreffendheid van het aanwenden van dergelijke toetsingen, of tests betwijfelen we geenszins. En als we de intuitieve doordringendheid van sommige opvoeders als een waardevolle gave erkennen en grootelijks waardeeren, bedoelen we volstrekt niet het nut van weloverwogen toetsingen voorbij te zien. Dat ze in rijke afwisseling, als de veelvuldigheid der permutaties van dezelfde elementen, toegepast moeten worden, spreekt wel vanzelf; anders zou de voorbereiding of africhting der individuen er reeds vooraf op gaan toerusten.

Eensdeels moeten de juiste momenten gekozen worden. De thermometer geeft bij de pas ontwaakte niet de normale temperatuur aan. Maar heeft de juiste toetsing op den rechten tijd en onder de geschikte omstandigheden met de onontbeerlijke voorzorgen plaats, dan kan die toetsing of test in betrouwenwaardigheid een steekproef nabij komen. Wie ze toepast zijt evenwel niet onbloeit van intuitieve perspicaciteit. Het toetsende opsporen van geestelijke capaciteit en den graad ervan is meer, dan een mechanische handeling. En zoo de wicelroede ondergrondisch water doet vinden, zoo schijnt ze toch niet aan leders handen te kunnen worden toevertrouwd.

Een dergelijke toetsing is wat anders dan wat we een examen noemen, al loopen er bij de gebruikelijke examens ook wel enkele tests onder. 't Geval is denkbaar en het gevaar geenszins denkbeeldig, dat wat de professionele examens betreft, de toetsingen tot een andere waardeering leiden dan de examens. Examens vergenoegen zich menigmaal met een pluk van aangeboden vruchten. Deswege zijn onderwijzers en opleiders enkele malen, soms in tweedriehoek, verraast, als hunne geëxamineerde leerlingen met of zonder het keurmerk terugkomen. Daarmede bepleiten we allermindst de wenschelijkheid om de examens dan maar in handen van de onderwijzers te laten. Sommige lezers zullen over onze ongenueidheid, daartoe allicht gebeld zijn. En 'tis best mogelijk, dat er onder hen worden aangetroffen, voortreffelijk genoeg om bij hunne taxatie alle meespraak van sympathie of antipathie, van nog andere gevoelens, van eigen eer en eigenbelang af te wijzen. Doch zij zullen dan, evenals wij, toch wel levendig overtuigd zijn, dat er maar al te veel personen gevonden worden, die aan dat criterium niet beantwoorden. Hoe menigmaal lijden rapporteijfers niet onder de depreciatie van gevoelsinvloeden.

* * *

Indien aan toetsingen waarde gehecht mag worden en het opsporen er van toetsing verdient, dan mag zeker de hoop gekoesterd worden, dat de voldoende talrijkheid van kandidaten voor de opleiding nog eens ruimte moge laten om naar hunne vermoedelijke geschiktheid voor hunne toekomstige professionele onderwijzerstaak een onderzoek in te stellen en dat in den vervolge te herhalen. Zulk een onderzoek geldt tot hiertoe slechts hunne lichamelijke gesteldheid en zelfs maar aan eenige inrichtingen. Het verdere onderzoek, het eigenlijke, betreft hoofdzakelijk het voorhanden zijn van wat parate kennis, hetwelk zoo overwegend is, dat, indien er al kennelijke blijken van beroepsgeschiktheid aangetroffen zouden worden — uiteraard nog eene zeldzaamheid — deze zelfs geen klein tekort aan parate kennis zonden vergoeden. Aanvankelijk zou intusschen het onderzoek naar professionele geschiktheden van niet groote waarde zijn. Allengs komen die echter te voorschijn of blijven ze achter. Dan zou selectie te pas kunnen komen naar dergelijke criteria. We hebben allen ervaring opgedaan omtrent gecertificeerde onderwijzers, wier professionele waarde gering is, zoo ze niet zelfs absoluut ongeschikt zijn en blijven. Het onderwijzer-zijn is werkelijk een beroep. De beroepskeuze, een onderwerp van den dag, faalt ten opzichte van heel wat bedrijven, die kwalijk beroepen zijn, doch stukjes, onderdeelen van beroepen, of louter kostwinningen, waarbij van roeping geen sprake is. Dat geldt echter niet het onderwijsvak. Daar